

- Users of economic and social benefits in the given territory themselves must bear the corresponding costs;
- between the functional authority and spending must be a match;
- independence of decision-making by local government bodies should concern both incomes and expenditures of corresponding budgets.

In general, the problem of rationalizing competences between the center and the regions is not only related to the formation of an optimal model of socio-economic distribution, but also to the fact that there are a huge number of management functions that cannot be unequivocally divided between public authorities and local governments.

References

1. Vasilenko V.N. Multidimensionality of the region's parameters: territories, systems, spaces: monograph / V.N. Vasilenko; Scient. V.V. Druzhinina. – Druzhkovka: South-East, 2016. – 408 p.
2. Vasilenko D.V. Evaluation of rent as a factor of interregional differences in economic and social development / D.V. Vasilenko // Economics and Law. – 2013. – No. 2 (36). – P.132-137.
3. Zabarna E. Self-development of the region through the implementation of European experience in regional in foreign economic policy of Ukraine. / E. Zabarna // Economy and society. Electronic scientific specialized edition. – 2017. – №8.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПЛАНУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНИХ СТРАТЕГІЙ

*В.П. Марущак, д.держ.упр., професор
завідувач кафедри права і законотворчого процесу
Одеський регіональний університет державного управління Національної
академії Державного управління при Президентові України*

В державному управлінні економічні реформи пов'язані з механізмами її реалізації, які в змозі забезпечити досягнення поставлених цілей. Важливою складовою цього механізму є право. Воно охоплює всю площину економічних відносин і трансформує через себе вузлові проблеми розвитку соціально-економічних стосунків. Реалізація цих завдань потребує поширення правового

поля за рахунок сучасних підходів впливу на соціально-економічні відносини, серед яких виступає стратегічне планування, яке ефективно застосовується в розвинених країнах. Стратегічне планування є багатомірною категорією, широко входить до сфери публічної адміністрації як ефективний інструмент управління і безпосередньо пов'язане з правом.

Планування стратегій у сфері державного управління – це реалізація основних напрямків державної політики, її цілей і завдань, реалізація функцій держави в соціально-економічній сфері шляхом проміркованого процесу прийняття управлінських рішень в адміністративно-правовій формі через виконавчо-розпорядчу діяльність органів державного управління. Воно висловлюється в діях, спрямованих на досягнення максимальних результатів, виходячи із сильних сторін органів державного управління з використанням сприятливих умов навколо і в середині його. Ці дії включають у себе надання операціям властивостей прагматичного і прогностичного характеру за рахунок їх обумовленості від соціально-економічних процесів і внутрішнього потенціалу органів державного управління, націлених на те, щоб уникнути ситуацій негативного характеру і добитися позитивних наслідків своєї діяльності. Тому воно об'єднує цілі органу державного управління, його політику і дії в єдине ціле, на підставі і в межах адміністративно-правового регулювання. Стратегічне планування в державному управлінні не слід приймати як розробку і реалізацію стратегічного плану. Мається на увазі, що рішення органів державного управління, які приймаються по основним напрямкам державного управління, формуються на основі адміністративно-правових норм і уявляють з їх боку стратегічні дії.

Значний потенціал стратегічного планування містять у собі регіональні органи державного управління. Вони в значній ступені впливають на соціально-економічний стан на місцях і забезпечують ефективне функціонування центральних органів влади. Але їх діяльність сьогодні носить ситуаційний характер, тому в їх діях чимало помилок, а ефективність так званої середньої ланки – низька. Впровадження механізму адміністративно-правового регулювання стратегічного планування на місцях з'явилося би новим кроком в реалізації адміністративної реформи, бо підвищився би потенціал регіональних органів державного управління, а адміністративна реформа була би поведена до її низових рівнів.

Адміністративно-правові акти регіональних органів державного управління поділяються на оперативні і стратегічні. Разом з тим, стратегічні акти в

дебільшому низькі по своїй якості, бо не видержується процес їх розробки як стратегічних планових актів управління. Стратегічне планове управлінське рішення:

- 1) детально формує завдання регіональних органів державного управління;
- 2) допомагає окреслити загальні межі управлінського рішення;
- 3) дає змогу проаналізувати об'єкти управлінського регулювання;
- 4) моделює використання ресурсів;
- 5) визначає ефективність управлінських дій.

Досягнення результатів означених управлінських дій, потребує зміни циклу розробки і прийняття адміністративно-правового акту, в процесі нормотворчості регіональних органів управління. Розробка і прийняття управлінського акту на основі стратегічного планування передумовлює постановку питання про необхідність такого регулювання і розробку наукової концепції розробки проекту акту управління. Лише після цього може йти мова про розробку самого проекту управлінського акту. Наукова концепція, як стадія стратегічного планування органів державного управління, повинна передумовити рішення, які увійдуть у проект нормативного акту. Для цього необхідно окреслити проблему, яка повинна знайти своє відображення в адміністративно-правовому акті, як її можна вирішити, який адміністративний механізм необхідно запровадити для ефективного управлінського рішення, хто конкретно буде виконувати і нести відповідальність за наслідки адміністративно-правового акту. Розробка наукової концепції адміністративно-правового акту дає змогу перейти до розробки його проекту, використовуючи накопичену базу і доповнюючи її компонентами необхідними для якісного змісту. З цією метою проект необхідно перевірити на відповідність до нормативної бази, провести експертизу наукової концепції, а потім і самого проекту, скласти графік проходження проекту акту управління, здійснити координацію різних відділів при розробці проекту. Такий підхід до розробки адміністративно-правових актів органів регіонального державного управління, маючих стратегічну спрямованість дозволів би підвищити якість управлінських рішень і професійніше виконувати свою роботу.

Стратегічне планування стосовно економіки у сфері правового регулювання планування економіки висловлюється в планових діях, спрямованих на досягнення максимальних результатів, виходячи з сильних сторін органів державного управління, з використанням сприятливих умов навколо і всередині його. Воно

об'єднує цілі органу державного управління, його політику і дії в єдине ціле на підставі і в межах правового регулювання.

Стратегічне планування дає можливість встановлювати тривалі зв'язки між державними органами і об'єктом регулювання економічних відносин. Кожний етап реалізації управлінського рішення передбачає порівняння передбачуваних наслідків і фактичного стану речей. Такий взаємозв'язок дає можливість вносити корективи в залежності від об'єктивного ходу розвитку економіки.

Стратегічне планування обумовлює структурну переорієнтацію діяльності внутрішньої структури державного органу в залежності від стратегії економічного регулювання. Це сприяє підвищенню якості пропонованого управлінського рішення, бо встановлюється прямий зв'язок між діяльністю самого органу та кінцевим результатом в регулюванні відносин суб'єктів економічного циклу.

РЕГІОНАЛЬНА ІННОВАЦІЙНА ІНФРАСТРУКТУРА – БАЗИС ЗДІЙСНЕННЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ

Ю.М. Барський, д.е.н., професор

Г.С. Голуб, к.г.н., старший викладач

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

Важливим фактором, що впливає на розвиток й ефективність інноваційних процесів, є інноваційна інфраструктура. Це інституціональне поле, у якому зароджуються, матеріалізуються й через комерційне використання здобувають ознаки інноваційного продукту науково-технічні ідеї, що виникають на тих або інших етапах суспільного розвитку. Однак останнім часом на тлі посилення суспільної уваги до інноваційності економіки помітно позначився дефіцит її інфраструктурного забезпечення. Про це свідчать обмежена кількість підприємств інфраструктури, нерозвиненість видової й організаційної структури, недостатня й нестабільна законодавча база по їхньому створенню й функціонуванню. Основу інноваційної діяльності, її базисну субстанцію становить творча інтелектуальна праця інноваторів та їхніх колективів, що реалізується завдяки творчим здатностям, кваліфікації й духовній харизмі особистості. Все інше – інфраструктура, що створює необхідні матеріально-технічні, ресурсні й загальносистемні умови для ефективною інноваційною діяльності. Можуть бути інноваційні підприємства, які одночасно розробляють, роблять і реалізують